

בס"ד

פסק דין

לבין:

מנהלת מוסד חינוכי

- הנתבעת

ת.ז.

בעניין שבין:

חברת משחקים

- התובע

עובדות מוסכמות

התובע, הוא מנהל חברה העוסקת במשחקים (לשם הנוחות, 'הנתובעת'). בתאריך 27.11.18 דיברה מנהלת המוסד החינוכי (להלן, 'המנהלת'), עם פ', מזכירה בחברה הנ"ל, במטרה לשכור את שירותי החברה ליום המחרת, 28.11.18, לטובת משחק למאה בנות ביער מ'. המשחק מחייב התקנת אפליקציה על מכשיר מתאים. בהתכתבות בווטסאפ בשעות הבוקר המנהלת ביקשה לקבל מספר דוגמאות מהחידות שיישאלו במשחק כדי לראות האם הן מתאימות לאופי המוסד. פי שלחה לה מספר חידות, והוסיפה לשאלתה שמאחר והם חברה דתית כל השאלות כשרות וכך גם האפליקציה. המנהלת אישרה את התוכן.

בהמשך היום שלחה פי לבית הספר חוזה. הרכזת החברתית, ק' (להלן, 'הרכזת'), חתמה עליו ושלחה אותו בחזרה דרך המייל של בית הספר. החוזה כלל את פרטי ההתקשרות שהם תשלום על משחק הניווט בסך 3500 ₪, ועוד 1200 ₪ עבור האיפדים שעליהם תותקן אפליקציית המשחק. עוד כתוב בחוזה שבמקרה של ביטולו בשלושים ושש השעות לפני מועד הפעילות, המזמין יחויב בתשלום מלא, וכן שעל כל איחור בתשלום המזמין יחויב בקנס של 10% לכל חודש מעלות ההזמנה. בשעה 16:41 שלחה המזכירה למנהלת שההזמנה נסגרה ושהם דיברו עם חנות האיפדים כך שניתן לאסוף אותם עד השעה 18:00. המנהלת נסעה בעצמה לשם וראתה שעל האיפדים מותקנות אפליקציות נוספות. המוכר אמר לה שניתן לחסום את כולן כך שרק האפליקציה הדרושה למשחק תפעל. המנהלת חשבה שזה בסדר אך התקשרה לפיקוח ע"מ לקבל את הנחייתם. הפיקוח על בית הספר לא אישר את האיפדים, ובשעה 17:26 שלחה המנהלת למזכירה שהמשחק שתוכנן למחרת מתבטל.

עמוד 1 מתוך 9

משרד ראשי: רח' ברוריה 2, ת.ד. 8178 ירושלים 91080 Jerusalem P.O.B 8178 Brurya St. Main Office:

טל' 02-5371485 Tel פקס 02-5379626 Fax www.erezhemdah.org bitdin@erezhemdah.org ע"ר מס' 580120780

Founders: The Bellows Family, Chicago, Illinois

מאז נותק הקשר הישיר בניהם. התובע שלח מספר פניות לבית הספר בנוגע לתשלום. בתאריך 31.10.19 שלח התראה לפני נקיטת הליכים משפטיים, והציע לבית הספר לשלם 1000 ₪ ולסיים את העניין. בכל הפניות לא הייתה תגובה מצד בית הספר.

טענות התובע

1. בית הספר חתם על חוזה להזמנת פעילות, ומפורש בו שחזרה בשלושים ושש השעות קודם המועד שנקבע לפעילות מחייבת בתשלום מלא של 3500 ₪.
2. בנוסף קיים איחור בתשלום של עשרים ושניים חודשים ולכן תובע גם את הקנס שהוא 10% לכל חודש מעלות ההזמנה, דהיינו 7700 ₪.
- סך כל התביעה 11,200 ₪.

טענות הנתבעת

1. החוזה לא בתוקף. הרכזת חתמה על החוזה בלי שיידעה את המנהלת. אם היו אומרים לה שצריך לחתום היא הייתה מסרבת עד שהיה ברור שיש אייפדים. בנוסף, לפני שחברה מוציאה הזמנה, תמיד נדרשת חותמת רשמית של בית הספר, וזה אף מצוין במקום החתימה בחוזה. אך כאן הייתה רק חתימה של הרכזת.
2. מזכירת החברה לחצה על בית הספר להגיע לחנות האייפדים עד לסגירתה בשעה 18.00, ולכן עד שעה זו בעצם לא נסגר כלום כי לא יכולה להיות פעילות ללא אייפד. כיון שהמנהלת הודיעה על ביטול הפעילות לפני השעה 18.00 הרי שהיא פטורה מתשלום.
3. האייפדים שנמצאו בחנות אינם כשרים לדעת הפיקוח של בית הספר, ונמצא שבפועל התובע לא סיפק את האייפדים וממילא אין פעילות.

תגובת התובע

1. הרכזת מייצגת את בית הספר, ואף שליחת החוזה נעשתה מהמייל של בית הספר, ולכן החוזה בתוקף.
2. מבחינת החברה כל הפרטים לפעילות נסגרו, נמצאו מדריכות וכן השיגו אייפדים. החברה לא מתעסקת עם הכשרות של המכשירים, וזה עניין פנימי של בית הספר שלא נוגע לה.
3. מעולם לא הוסכם שעד השעה 18.00 תהיה אפשרות לחזרה.

תגובת הנתבעת

המייל בבית הספר פתוח לכלל המורים ולכן השליחה משם אינה מוכיחה על התחייבות רשמית של בית הספר.

נושאים לדיון

1. האם לחוזה שנחתם ע"י הרכזת יש תוקף.
2. באם החוזה בתוקף, האם התובע סיפק אייפדים.
3. באם בשני הסעיפים הנ"ל התשובה חיובית, מהו גובה התשלום.
4. האם ניתן לגבות את הקנסות הנקובים בחוזה.

1. האם לחוזה שנחתם ע"י הרכזת יש תוקף

הנתבעת טענה שכדי להוציא הזמנה נדרשת חתימה של מנהלת המוסד ובנוסף חותמת רשמית של בית הספר. ואכן בחוזה שהוצג בפני בית הדין תחת מקום החתימה כתוב 'חתימה וחתימת' ולכן מצד החוק היבש' אכן הנתבעת צודקת.

אומנם ישנם מספר מקורות בגמרא שמצאנו שהמנהג הוא הקובע בעניינים ממוניים. דוגמא לכך ניתן לראות במסכת בבא מציעא (פג,א) שתולה את התחייבות המעסיק לפועל ע"פ המנהג:

**השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב. מקום שנהגו שלא להשכים
ושלא להעריב-אינו רשאי לכופן. מקום שנהגו לזון-יזון, לספק במתיקה-יספק,
הכל כמנהג המדינה.**

דוגמא נוספת שבה מצאנו שהמנהג מגדיר את ההתחייבות, היא באופן הקניין המחייב בין הסוחרים (בבא מציעא עד,א)-

**האי אמר רב פפי משמיה דרבא: האי סיטומתא קניא. למאי הלכתא... באתרא
דנהיגו למקני ממש- קנו.**

רבנו חננאל מסביר ש'סיטומתא' היא תקיעת כף, כלומר שסוחרים שהסכימו לעסקה תקעו כף, ולאחר תקיעת הכף שני הצדדים היו מחויבים לעסקה. ואף שקניין זה לא מוזכר בגמרא, זה מחייב כתוצאה ממנהגם.

גם הראשונים התייחסו לעניין זה, וכך כותב הרמב"ם (הלכות מכירה פרק כו הלכה ח)-

עמוד 3 מתוך 9

**וזה עיקר גדול בכל דברי משא ומתן הולכין אחר לשון בני אדם באותו המקום
ואחר המנהג.**

וכן מצאנו בדברי הרשב"א (שו"ת הרשב"א חלק ב סימן רסח) -

**וכן אתה דן בכל מקום, במה שנהגו בממונות בכל מקום. ואפילו לא נהגו כן
במקום אחר, אתה נוהג כן במקומו, כאלו הוא תנאי גמור, מוסכם ביניהן. ואפילו
לא הסכימו בפירוש בני המדינה, אלא שנהגו כן סתמא, הוא מנהג חזק, כאלו
התנו בו בפירוש.**

העיקרון העולה מכל המקורות הנ"ל הוא, שבעניינים הנוגעים להתחייבויות ממוניות הדברים נקבעים ע"פ המנהג הקיים. הסברא לכך היא שכל המטרה ביצירת מעשים שונים שיגדירו את מועד הקניין או אופן ההתחייבות היא, בכדי ליצור סדר חברתי, ולברר האם באמת קיימת גמירות דעת בין הצדדים. לכן אם בני אדם נוהגים שמעשה מסוים מוגדר כקניין המחייב - אין בכך בעיה, כיון שהמטרה הנ"ל מושגת, ולכן גם יהיה לזה תוקף הלכתי.

מהיכרות בית הדין עם הנהוג ומקובל יש הבדל בין האופן הרשמי שבו הדברים אמורים להתנהל, לבין האופן בו הם מתנהלים בפועל. כלומר, אף שמבחינה רשמית צריכה להיות חותמת של בית ספר, למעשה ישנו מנהג ידוע שחברות מוציאות הזמנות גם אם הטופס לא נחתם בחותמת ובלבד שייחתם ע"י מישהו שמייצג את בית הספר. על כן יש לראות את בחתימת הרכזת, אף בלא חותמת, כחתימה המחייבת את בית הספר.

באשר לטענת הנתבעת שהייתה אפשרות לחזור מההסכם עד השעה 18.00: אחר שמיעת הטענות וקריאת הווסטאפים שנשלחו בין הצדדים, נמצא שתנאי כזה לא נאמר במפורש, אלא שהנתבעת פירשה זאת על סמך העובדה שללא אייפדים אין אפשרות לקיים את הפעילות. לכן יש להכריע שהודעה על ביטול התכנית קודם השעה 18.00 אינה מועילה כדי לבטל את החוזה (ביחס לנושא האיפדים נתייחס להלן).

2.האם התובע סיפק אייפדים

הנתבעת טענה שהאייפדים שהתובע סיפק אינם כשרים לדעת הפיקוח של בית הספר, ולכן בעצם התובע לא סיפק את הפריטים שמאפשרים את הפעילות.

בהתכתבות שהייתה בין המנהלת למזכירת החברה אכן נשאל האם ניתן לשנות שאלות שלא תהיינה מתאימות לאופי המוסד, והתשובה הייתה שאין אפשרות כזאת, אך החברה דתית ולכן כל השאלות כשרות וכך גם האפליקציה. נשלחו למנהלת כמה דוגמאות, והיא אישרה אותן. באותם ווסטאפים אין התעניינות של המנהלת בכשרות האיפד. נמצא שלא נאמר או נכתב תנאי ביחס לכשרות האיפד.

(בהודעת הביטול בווצאפ נכתב כי בשיחה הראשונה הובטח שרק האפליקציה של התובעת תהיה מותקנת על האיפדים. התובעת מכחישה הבטחה זו. בנקודה זו נטל הראייה מוטל על התובעת, שכן ישנה התחייבות בכתב לתשלום במקרה של ביטול האירוע, ואילו הטענה לתנאי בחוזה / מום במוצר היא זו שצריכה ראייה).

אך יש לבחון עניין נוסף, והוא האם ישנו אומדן דעת ברור שבבית ספר מסוג זה לא ישתמשו במכשירי אייפד, ואומדן הדעת הזה הוא כל כך ברור ומובן מאיליו שאין צורך לומר אותו במפורש.

נקדים הקדמה כללית בעניין זה: המשנה בבא בתרא (קמו, ב) מביאה מקרה בו שכיב מרע כתב את כל נכסיו לאחרים, שהדין הוא שאם לא שייר שום קרקע לעצמו והבריא, אז המתנה שנתן תבטל מאיליה. הגמרא משייכת דעה זו לר' שמעון בן מנסיא שבמקרה אחר סובר שיש להכריע ע"פ אומדן דעת האדם ולא על לפי מה שעשה בפועל, וכך היא אומרת:

"דתניא: הרי שהלך בנו למדינת הים, ושמע שמת בנו ועמד וכתב כל נכסיו לאחר, ואחר כך בא בנו - מתנתו מתנה; רבי שמעון בן מנסיא אומר: אין מתנתו מתנה, שאלמלא היה יודע שבנו קיים - לא היה כותבן".

מדובר בגמרא באדם שחשב שבנו מת, ולכן נתן במתנה את כל נכסיו לאדם אחר, אך אז התגלה שבנו בחיים. לדעת ר' שמעון בן מנסיא המתנה שנתן מתבטלת, כי זה ברור ללא כל ספק שלא נתן את הנכסים אלא מתוך מחשבה שבנו מת.

התוספות (קידושין מט, ב ד"ה: "דברים") יוצר מדרג בין מספר רמות של אומדנות שבכוחן לבטל הסכמים. הוא מביא את המקרה הנ"ל בגמרא כדוגמא לכך שגם אם האדם הנותן את המתנה לא אמר כלום בשעה שנתן, אומדן הדעת שכל אחד רוצה להוריש לבנו כל כך ברור, עד שזה נחשב כתנאי הכלול בהסכם אף שלא הוזכר במפורש. אך במקרים אחרים המוזכרים בתוספות קיימת חלוקה: בחלק מהמקרים צריך שהאדם יבטא בגילוי דעת שעושה הסכם בגלל סיבה מסוימת, ובחלקם אפילו זה לא יועיל וחייב לומר במפורש שעושה את ההסכם רק ע"פ תנאים מסוימים.

במקרה שלנו הנתבעת כאמור לא הזכירה נקודה זו כלל במפורש בכתב (וכן אין ראייה שתנאי כזה הוזכר בעל פה), ועל כן יש לבחון האם זהו פרט מאוד ברור שבית הספר מסוג זה, המוגדר כבי"ס עבור הציבור החרדי, לא ישתמש באייפד שמותקנות עליו אפליקציות נוספות אף אם יחסמו אותן. באם התשובה תהיה חיובית אז נמצא שתנאי זה כלול בחוזה אף שלא נכתב בו.

יש להכריע שבמקרה הנידון אין לראות מציאות זו כברורה כל כך, והסיבות לכך הן:

1. מאחר שהמוסד כן משתמש באייפדים; וכן שהמשחק אורך מספר שעות בלבד; ובעיקר שניתן לחסום את האפליקציות הנוספות - אין אומדן דעת כל כך ברור שהמוסד לא יוכל להשתמש באייפדים שהתובעת סיפקה, עד שנראה אומדן זה ככלול בחוזה.

עמוד 5 מתוך 9

משרד ראשי: רח' ברוריה 2, ת.ד. 8178 ירושלים 91080 Jerusalem P.O.B 8178 Brurya St. Main Office:

טל' 02-5371485 Tel 02-5379626 פקס Fax 02-5379626 www.erezhemdah.org bitdin@erezhemdah.org ע"ר מס' 580120780

Founders: The Bellows Family, Chicago, Illinois

2. המנהלת עצמה אמרה בדיון שהיא חשבה שמאחר שניתן לחסום את האפליקציות הנוספות זה בסדר, והדברים מורים שבהקשר הנוכחי המציאות אינה כל כך ברורה.

נוסיף שמאותן הסיבות הנ"ל לא ניתן לטעון שיש באייפדים הללו מקח טעות.

3. גובה התשלום

החוזה עליו חתמו הצדדים כולל שני חיובים. הראשון הוא תשלום בסך 3500 ₪ על הפעילות, והנוסף הוא על הקנסות שהצטברו במשך עשרים ושניים חודשים בסך 7700 ₪.

יש לבחון כל חלק בנפרד.

התשלום הראשון הוגדר עבור עצם הפעילות. בהלכה אנו מוצאים חילוקים שונים ביחס למקרה שאדם סיכם עם פועל ובסוף ביטלו והפועל לא עבד: ישנם מצבים שבהם גובה התשלום שסוכם מופחת או אף לא יהיה צורך כלל בתשלום (שולחן ערוך חושן משפט סימן שלג). אם כך נמצא שההתחייבות המופיעה בחוזה של התובעת, לתשלום מלא אם האירוע מתבטל בסמוך למועד הפעילות, תוגדר כקנס.

האם התחייבות לתשלום קנס תקפה? במספר מקומות בגמרא (בבא מציעא מח, ב; נדרים כז, ב, ועוד) יש דיון בין התנאים האם אסמכתא קונה או לא. משמעות הדיון היא האם אדם שמקבל התחייבות על צד הספק באמת גומר בדעתו לקיים אותה. להלכה פסק השולחן ערוך (חושן משפט סימן רז) שכאשר יש אסמכתא אז אין משמעות לקניין.

במקרה שלנו ישנה התחייבות מצד בית הספר לשלם סכום מלא אף שהפעילות לא התקיימה, ואולי ניתן להכליל זאת תחת דין זה. אמנם מעיון בדיני אסמכתא עולה שכאן אין זה אסמכתא וכדלהלן.

המשנה במסכת בבא מציעא (קד, א) מתייחסת למקרה שאדם קיבל שדה כדי לעבד אותה תמורת אחוזים מהיבול, ולא עשה כן-

המקבל שדה מחבירו והובירה - שמין אותה כמה ראויה לעשות, ונותן לו. שכך כותב לו: אם אוביר ולא אעביד אשלם במיטבא.

כלומר הפועל שהתחייב לעבד את השדה צריך לשלם לבעל השדה את מה שבעל השדה הפסיד מכך שהשדה עמדה בורה.

הגמרא (שם קד, ב) מביאה מקרה הסותר ומתרצת-

ההוא גברא דקבל ארעא מחבריה, אמר: אי מוברנא לה - יהיבנא לך אלפא זוזי. אוביר תילתא. אמרי נהרדעי: דינא הוא דיהיב ליה תלת מאה ותלתין ותלתא ותילתא. רבא אמר: אסמכתא היא. ואסמכתא לא קניא. ולרבא, מאי שנא מהא

עמוד 6 מתוך 9

דתנן: אם אוביר ולא אעביד אשלם במיטבא? התם לא קא גזים, הכא כיון דקאמר מילתא יתירתא - גוזמא בעלמא הוא דקגזים.

כלומר שאם הפועל התחייב לשלם פיצויים מופרזים אם יוביר את השדה, לדעת רבא התחייבות זו היא אסמכתא, ולכן אינה תקפה.

הגמרא מבחינה בין אם הקנס נקבע לסכום מופרז, שאז מראש אין באמת גמירות דעת לקיים את הקנס; לבין אם סכום הקנס הוא סביר, שאז כן קיימת גמירות דעת והתחייבות אינה אסמכתא. התוספות (סנהדרין כד, ב) מביא את ר"י שפוסק את המקרה שבמשנה להלכה ומסביר שאין בעיית אסמכתא, משני טעמים: ראשית, הדבר תלוי במתחייב עצמו (שיכול לעבד או לא לעבד את השדה) ואין לו תלות באחרים. ושנית הסכום הנקבע אינו מופרז. לכן אדם שמקבל על עצמו תנאי קנס כזה אכן מוכן מתחילה לקיימו. הרמ"א (חושן משפט סימן רז סעיף יג) הביא את דבריו להלכה, וכן פסק בנתיבות המשפט (שם ס"ק יא).

בנדון דידן נראה שהסכום אינו מופרז, אלא הוא משקף את ההוצאות שהתובעת עשויה להוציא כאשר נכנסים לישורת האחרונה לפני הפעילות. וכן הפסד אפשרי של פעילויות אחרות שהתובעת עשויה הייתה להוציא לפועל אילולי הייתה עסוקה בפעילות שהנתבעת הזמינה (ראו תוספות ב"מ עו ע"ב ד"ה אין להם; עוד בעניין חיוב בקנס ראו פסק דין 73079).

עוד יש להוסיף שמכיוון שבימינו מנהג העולם לעשות חוזים שהמפר אותם משלם קנס, האדם החותם בודאי גומר בדעתו לשלם. וכך כותב החת"ם סופר (חושן משפט סימן סו) לגבי קנסות בשידוכין -

דקנס שעושים בשידוכים מהני כיון שנוהגים העולם ה"ל כסיטומתא וה"נ דכוותיה בודאי כן הוא דבאסמכתא מהני מנהג העולם.

אומנם בשו"ת 'עטרת דבורה' (חלק ב' עמודים 895-896) הביא מספר פסקי דינים שכתבו למעשה שאין לחייב ע"פ הסברא הנ"ל באם סכום הקנס הוא מופרז ולא מידתי ביחס לנזק שנעשה.

כאמור, לדעת בית הדין יש לשלם את מלוא הסכום שסוכם על הפעילות - 3500 ₪ (כולל מע"מ כמבואר בחוזה), ואין לראות בכך קנס מופרז וכיון שזה קנס מקובל.

4. קנסות

התובע דורש קנס של 7700 ₪ עבור איחור בתשלום של עשרים ושניים חודשים. בנושא זה יש לבחון שני עניינים:

א. אסמכתא

ב. ריבית.

א. ביחס לאסמכתא, יש לדון שהקנס אכן מופרז משום שהבסיס לכל התשלום הראשוני נוצר ע"י קנס והפעילות בכלל לא התבצעה, ולכן זהו תשלום גבוה מידי ביחס לבסיס שממנו החיוב החל.

ב. ביחס לאיסור ריבית, לכאורה מפורש בשו"ע שאסור, וזה לשונו-

שולחן ערוך יורה דעה הלכות רבית סימן קעז סעיף יד

האומר לחבירו: אם לא אפרעך לזמן פלוני הריני חייב לך מעכשיו ולזמן העיכוב כך דינרין (יותר ממה שהלווה), אסור מפני הערמת רבית.

אמנם מצינו בדברי המנחת שלמה חידוש גדול, ונעתיק את דבריו-

לענין קנסות הנהוגים בגמ"חים אשר הקנס הוא לפי ערך הזמן, שכשמאחר בהחזרת ההלוואה חצי שנה משלם שקל אחד, וכשמאחר שנה משלם שני שקלים. וטענו רבים שדינו כריבית ולא כקנס, י"ל דכיון שאחר שהגיע זמן הפרעון יכול הגמ"ח לגבות החוב, נמצא דלאחר הזמן הו"ל כגזילה אצלו, ואין כאן שכר המתנת מעות כי אם שיעור גודל העוולה, ועל עוולה של חצי שנה משלם רק שקל אחד, ושל שנה שלמה משלם שני שקלים... כי אף על פי שבכל הלוואות ריבית אפי' אם התנה המלוה שיוכל לגבות בכל שעה שירצה ואז יעשו חשבון לשלם עבור כל שבוע ושבוע ודאי חשיב ריבית, מ"מ הכא דשלא בהיתר הוא מאחר את הפרעון, שפיר שייך שם של קנס.

דהיינו כיון שהלווה לא מרוויח תמורת הקנס שמשלם נמצא שזה לא אגר נטר. ביאור הדברים, איסור ריבית של אגר נטר קיים רק כאשר תמורת הריבית הלווה מקבל עוד זמן שהכסף יוותר אצלו, אך בנידון של קנס זה לא כך, שהרי אסור לחייב להשתהות בפרעון ההלוואה, וכל יום שעובר הרי הוא כגזלן.

אמנם אחרים חלקו עליו, והביאו שמדברי הרשב"א (שהוא המקור לדברי השו"ע) עולה שזו מחלוקת. הר"י מגאש אכן סבר כסברא הנ"ל, אך הרשב"א (ח"א סי' תרנא) חולק עליו וכותב-

אלא שאני אומר שאסור לעשות כן משום דלא גרע מרבית מאוחרת. שאף על פי שאין כאן אגר נטר לי, כיון שהנאה באה לו מחמת הלוואתו אסור.

דהיינו הרשב"א סובר, שכיון שהכסף בא לו מחמת ההלוואה הרי זה אסור. וכך נפסק להלכה. ולכן למעשה אין להוציא ממון כאשר יש מחלוקת הפוסקים האם יש בזה איסור ריבית.

אמנם היה מקום לומר שאפשר לזכות בתוספת זו מצד אחר, מדין מבטל כיסו של חבירו (עיין אבני"ז סימן קל"ג, הביאו להלכה בהר צבי יו"ד קל"א). אך זה מועיל רק במקום שכבר מוחזק ממון ומדין התופס במקום שיש חיוב בידי שמיים, ואין זה שייך בנידו"ד. (ובענין איסור ריבית

בריבית פיגורים, וחיוב מצד מבטל כיסו של חברו - עיין עוד שורת הדין כרך ו, עמ' קע-קעה; פד"ר, כרך טו, עמ' 240-253; תחומין כרך ו עמ' 208-218).

[אין מקום לדון מצד החוק המחייב פיצוי על הלנת שכר (חוק הגנת השכר, סעיף 17), כי חוק זה לא שייך בנידון דידן, שכן החוק עוסק בהלנת שכר עבודה, ואילו כאן לא מדובר על שכר עבודה אלא בתשלום על עבודה קבלנית].

עם זאת, ההתנהלות של הנתבעת לא הייתה ראויה. ההתעלמות מהתביעה של התובע היווה זלוזל במי שטרח עבורה, וכפי שהמנהלת הודתה בדיון שתשלום עבור המדריכות זה דבר נכון והגון לשלם, וא"כ יש לתמוה מדוע לא עשתה כן במשך השנתיים הללו. ולכן בית הדין מטיל את כל חיוב האגרה על הנתבעת, וזאת בהסתמך על מה שחתמו בשטר הבוררות.

החלטות

1. על הנתבעת לשלם לתובע סך של 3,500 ש"ח כולל מע"מ.
2. על הנתבעת לשלם את כל האגרה בסך של 200 ש"ח.
3. סה"כ תשלום הנתבעת לתובע, 3,700 ₪.
4. התשלום תוך 14 יום מהתאריך הנקוב על פסק הדין.
5. אין אפשרות לערער על פס"ד זה, מכיוון שבהסכמת הצדדים הוא נידון בהליך של דיון מהיר, אשר בו אין אפשרות ערעור.

והאמת והשלום אהבו

באנו על החתום בתאריך כ"ג אדר תשפ"א, 7 במרץ 2021

הרב אוריאל פרץ

הרב אביעד תפוחי, אב"ד

הרב נאור אבוחצירה